

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **J.N.**, bytem X, zastoupeného JUDr. Kateřinou Preiningerovou, advokátkou se sídlem Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 4. 8. 2011, č.j. MHMP 877352/2010,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí ze dne 4. 8. 2011, č.j. MHMP 877352/2010 se **z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 1.600,- Kč k rukám právní zástupkyně žalobce do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát hl. m. Prahy napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 23. 7. 2009 č.j. 15542/2009/AAF, kterým byl žalobci zvýšen příspěvek na péči z 2.000,- Kč na 4.000,- Kč měsíčně od 1. 2. 2009 tak, že žalobci potvrdil zvýšení příspěvku na péči, ale změnil datum přiznání, a to od prosince 2008.

Správní orgán prvního stupně rozhodoval na základě žádosti o zvýšení příspěvku na péči ze dne 11. 2. 2009. Dne 31. 3. 2009 proběhlo sociální šetření se závěrem, že žalobce nezvládá nebo zvládá s pomocí anebo s dohledem 25 úkonů. Poté správní orgán I. stupně požádal Posudkovou službu Okresní správy sociálního zabezpečení o posouzení stupně závislosti. Na základě posudku, že žalobce je osobou, u které byl zjištěn II. stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“) vydal Úřad městské části

Prahy 6 rozhodnutí, kterým žalobci přiznal příspěvek na péči, přičemž vznik II. stupně závislosti byl stanoven na 11. 2. 2009, k uplatnění návrhu na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž nesouhlasil se zvýšením příspěvku na péči na 4. 000,- Kč, ale žádal o uznání III. stupně závislosti, a to se zpětnou platností. Namítal, že v posudková služba nezohlednila jeho stav po vysoké amputaci levé dolní končetiny neřešitelný protézou, což bylo doloženo zdravotnickou dokumentací. Žalobce dále namítal, že nebyl pozván k vyšetření zdravotního stavu.

Magistrát hl. m. Prahy pro účely odvolacího řízení požádal Posudkovou komisi MPSV ČR o posouzení zdravotního stavu žalobce. Za účasti žalobce při jednání dne 15. 12. 2009 dospěla komise k závěru, že žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí není osobou, která se podle § 8 písm. c) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III. Žalobce využil možnosti k uplatnění opravného prostředku prostřednictvím Kanceláře veřejného ochránce práv. Na základě jeho podnětu Ministerstvo práce a sociálních věcí v přezkumném řízení napadené rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo k novému projednání. Pochybení shledalo v hodnocení závislosti na pomoci jiné fyzické osoby s tím, že byl porušen zákon o sociálních službách.

Dne 10. 12. 2010 Magistrát hl. m. Prahy požádal Posudkovou komisi MPSV ČR o nový posudek. Doplnil, že žalobci zaslal uvedený posudek, čímž podle něj byla splněna podmínka seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí. K podkladům se vyjádřila paní Jünová, která se stará o žalobce s tím, že požádala o srovnávací posudek. Této žádosti vyhověl a požádal posudkovou komisi, aby v jiném složení vypracovala srovnávací posudek. Odvolací správní orgán konstatoval, že rozhodl na základě posudku PK MPSV ČR, neboť posouzení toho, zda určitá osoba je osobou odkázanou na péči a v jakém stupni, náleží dle § 28 zákona o sociálních službách výhradně do její kompetence. Tento posudek považuje jako stěžejní a přesvědčivý podklad pro rozhodnutí v odvolacím řízení s tím, že posudková komise kromě využití odborných nálezů za období od uplatnění původní žádosti o příspěvek na péči v roce 2007 do doby současné, ověřila skutečnou soběstačnost posuzovaného vlastním vyšetřením v jeho obvyklém sociálním prostředí. Pro vydání rozhodnutí v souladu s tímto posudkem svědčí podle odvolacího orgánu skutečnost, že lehká závislost posuzovaného v počátečním období (od 06/07 -12/08) byla uznána i v prvoinstančním posudku, po zhoršení zdravotního stavu uznala II. stupeň závislosti LPS Úřadu práce hl.m. Prahy posudkem ze dne 13.5.2009 i PK MPSV ČR posudkem ze dne 15.12.2009, byť tehdy s rozdílným datem vzniku závislosti.

Magistrát hl.m. Prahy doplnil, že správním orgánům není dána možnost vydat správní rozhodnutí v rozporu s výsledky posouzení, byť by sociálním šetřením byl zjištěn ve smyslu právních předpisů platných do 31.12.2010 výsledek závislosti jiný. Připomněl, že sociální šetření je zákonným podkladem v řízení o příspěvku na péči, ale jeho obsah může být v dalším průběhu posudkového procesu vyhodnocen zcela odchylně. Sociální pracovník nemůže spolehlivě zjistit, zda neschopnost provádět hodnocený úkon vyplývá ze zdravotního stavu hodnocené osoby. Posuzující lékař (případně posudková komise MPSV ČR) vyhodnotí výsledek sociálního šetření s ohledem na to, zda zjištěné skutečnosti, jsou nebo nejsou v souladu se zjištěnými údaji o zdravotním stavu. K obsahu sociálního šetření je pak přístupováno prostřednictvím funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost vykonávat úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti. K výsledku sociálního šetření provedeného pro účely žádosti o zvýšení příspěvku na péči odvolací orgán přihlédl pouze v souvislosti s dožádáním srovnávacího posudku, protože rozdíl mezi jeho výsledkem a posudkem PK MPSV ze dne 8.2.2011 byl sice posudkovou komisí vypořádán, ale posuzující odborníci neověřili reálnou situaci v místě pobytu posuzovaného, na rozdíl od posudkové komise v novém složení. Právě hodnocení „od stolu“, vč. postupu komise při jednání dne

8.2.2011 bylo pečující osobou napadeno a odůvodňovalo žádost odvolacího orgánu o srovnávací posouzení.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť jako jediný důkaz byl v rozporu se zákonem vzat neúplný, nepřesvědčivý a nevěrohodný posudek PK MPSV ČR ze dne 19.05.2011, který odvolací orgán nepodrobil hodnocení z hlediska jeho správnosti (tuto presumoval a závěry posudku zcela nekriticky převzal). Navíc za situace, kdy výsledky sociálního šetření hodnotily některé úkony na rozdíl od PK MPSV ČR jako žalobcem nezvládnuté. Žalobce vytýká rozhodnutí to, že postrádá podrobné zdůvodnění, zejména zhodnocení všech důkazů, které byly v řízení provedeny a kterými je správní orgán povinen se zabývat, proč žalobce nesplňuje podmínky na přiznání těžké závislosti.

Žalobce poukázal na ustanovení § 25 zákona o sociálních službách, dle něhož Okresní správa sociálního zabezpečení vychází ze zdravotního stavu žadatele doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře, současně však zohledňuje i výsledky sociálního šetření a zjištění potřeb žadatele. Žalobce tvrdí, že posudek obsahuje v hodnocení úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnost logické rozpory. Také označil posudek za diskriminační, neboť hodnotí některé úkony žalobcem jako zvládnuté, přestože je objektivně není schopen zvládnout (ve shodě s výsledky sociálního šetření), a to s odkazem na to, že: „se s ohledem na daný zdravotní stav nejedná o úkon každodenní. Právě z tohoto důvodu považuje žalobce posudek za rozporný se zákonem i s prováděcí vyhláškou č. 505/2006 Sb. Žalobce cituje ustanovení § 1 této vyhlášky s tím, že jsou zde přímo stanoveny kritéria, podle kterých je třeba při hodnocení schopností posuzované osoby v návaznosti na její zdravotní stav postupovat.

Žalobce poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu, podle něhož „na posudek závislosti osoby na péči je třeba nahlížet jako na kterýkoliv jiný důkazní prostředek, neboť se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí“. Žalovaný přitom v rozhodnutí konstatuje, že: „správním orgánům není dána ani možnost vydat správní rozhodnutí v rozporu s výsledky posouzení, byť by sociálním šetřením byl zjištěn ve smyslu právních předpisů platných do 31.12.2010 výsledek závislosti jiný“. Podle žalobce, správní orgán pomínul svou zákonnou povinností zabývat se úplností a přesvědčivostí posudku a vyvarovat se toho, aby bez splnění uvedené povinnosti, převzal posudek jako pravdivý a dále hodnotit veškeré důkazy v jejich vzájemné souvislosti, jakož i samostatně.

Žalobce má za to, že úkolem orgánu, který si posouzení stupně závislosti účastníka řízení na pomoci jiné osoby vyžádal, je vyhodnotit, zda byl posudek vypracován v řádném složení, zda se žalobce účastnil jednání, zda posudek obsahuje podrobné odůvodnění hodnocení míry závislosti na pomoci jiné osoby, zda měla posudková komise dostatek podkladů pro posouzení zdravotního stavu, zda obsah podkladů ve svém závěru respektovala. Pokud by shromážděné podklady posudková komise respektovala, musela by podle žalobce zohlednit fakta, která opakovaně uváděl v rámci jednání posudkových komisí např., že s hygienou mu v plném rozsahu pomáhá manželka - jednání PK MPSV ČR ze dne 15.12.2009, a dále by musela být zohledněna skutečnost, že k datu vydání posudku byla žalobcova hybnost jedné horní končetiny po zlomenině pažní kosti nulová.

Posudkovému hodnocení žalobce vytýká, že nejsou dostatečně odůvodněna. Zejména z nich nevyplývá, jakými myšlenkami byly posudkové orgány vedeny při hodnocení skutečností zjištěných z opatřených důkazních prostředků a jaké závěry takto učinily. Žalobce zdůrazňuje, že v posudku nelze nalézt vyjádření k odchýlnému hodnocení úkonů péče o vlastní osobu, které bylo provedeno při sociálním šetření.

Žalobce dále poukazuje na ustanovení § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách, podle něhož je úkon, který je osoba schopna zvládnout jen částečně, pro účely hodnocení považován

za úkon nezvládnutý. Podle §1 Vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona o sociálních službách platí, že: „schopnost osoby zvládnout úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti se pro určení stupně závislosti hodnotí podle činností, které jsou pro jednotlivé úkony stanoveny v příloze č.1 k této vyhlášce. V této souvislosti žalobce vyjmenovává jednotlivé úkony péče o vlastní osobu a soběstačnost s vysvětlením, z jakého důvodu není žalobce schopen tyto úkony činit samostatně.

Odvolací orgán v písemném vyjádření odkázal na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde zdůvodňuje, proč považuje posudek PK MPSV ze dne 19.5.2011 za stěžejní a přesvědčivý-posudková komise kromě využití odborné dokumentace za období od uplatnění původní žádosti o příspěvek na péči v roce 2007 do doby současné, ověřila skutečnou soběstačnost posuzovaného vlastním vyšetřením v jeho obvyklém sociálním prostředí. Odvolací orgán doplnil, že závaznost posudku PK MPSV ČR sice není stanovena výslovně, lze ji snadno logicky dovodit z toho, že příspěvek na péči musí být přiznán ve výši odpovídající stupni závislosti, přičemž správní orgány, které o výši příspěvku na péči rozhodují, nejsou samy oprávněny stupeň závislosti stanovit. Toto náleží, jak uvedeno i v napadeném rozhodnutí, do výhradní kompetence orgánů posudkové služby. Odvolací orgán připomněl, že v napadeném rozhodnutí rovněž zdůvodnil, proč výsledek sociálního šetření provedeného před více než dvěma lety za účinnosti předpisů platných do 31.12.2010, zohlednil pouze v dožádání srovnávacího posudku - vzhledem k výraznému rozdílu v hodnocení úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti posudkovou komisí MPSV ze dne 8.2.2011 - kdy byl posuzovaný uznán pouze lehce závislým. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že ve smyslu právních předpisů platných od 1.1.2011, které neobsahují přechodná ustanovení, se sociální pracovníci k jednotlivým úkonům péče o vlastní osobu a soběstačnosti již nevyjadřují. Odvolací orgán trvá na tom, že posudek vyhotovený dne 19.5.2011 je objektivní, protože posudková komise se návštěvou v bydlíšti oprávněného dne 12.5.2011 sama přesvědčila o jeho situaci s tím, že jde o jediný orgán, kterému v současné době přísluší hodnotit jednotlivé úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti dle příl.č. 1 vyhl.č. 505/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Odvolací orgán uvedl, že žalobce se s kompletním posudkem, vč. přehledu hodnocení závislosti seznámil. Vyjádřil svůj nesouhlas, ale zároveň výslovně uvedl, že „žádnou komisi už nechce“. Neumožnil tedy a ani nenavrhл správnímu orgánu žádné další dokazování.

K námitce žalobce, že hodnocení úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnost obsahuje logické rozpory s tím, že odvolací orgán se nezabýval úplností a přesvědčivostí posudku, odvolací orgán zopakoval, že správní orgány nemají zákonnou možnost stanovit stupeň závislosti oprávněné osoby odlišně od odborného posudku orgánů posudkové služby, byť se dle Nejvyššího správního soudu jedná pouze o povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Zdravotní stav žalobce a jeho závislost na pomoci jiné fyzické osoby byly opakovaně posuzovány od r. 2007 - ve všech řízeních nebyl nikdy uznán vyšší než II. stupeň závislosti. Naopak - v prvním ze všech řízení, ale i v únoru 2011 (po zrušení rozhodnutí MHMP č.j. 6999589/09 v přezkumném řízení) PK MPSV ČR se zohledněním vlastního vyšetření odbornou ortopedkou při jednání uznala u posuzovaného pouze lehkou závislost. Posudkový závěr komise zdůvodnila mj. tím, že od 06/07 potřeboval posuzovaný pomoc z důvodu limitace pohybu při úkonech s nároky na fyzické schopnosti. Pro vykonávání ostatních posuzovaných úkonů jsou jeho pohybové, duševní i smyslové schopnosti dostatečné.

K citaci žalobce z přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kde je stanoven výčet jednotlivých úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, o kterých je přesvědčen, že není schopen samostatně, spolehlivě a opakovaně zvládat a které posudková komise v posudku ze dne 19.5.2011 vyhodnotila jako zvládané, odvolací orgán uvedl, že PK MPSV ČR při posouzení funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost tyto

úkony zvládat provádí hodnocení na základě doložené odborné lékařské dokumentace i na základě objektivizace vlastním vyšetřením v obvyklém sociálním prostředí posuzovaného. Zdůraznil, že správní orgán II. stupně při absenci posudkově medicínských znalostí neměl důvod posudek zpochybňovat a to i s ohledem na skutečnost, že pracovníkům správních orgánů od 1.1.2011 nepřísluší se vyjadřovat k jednotlivým úkonům péče o vlastní osobu a soběstačnosti oprávněných osob.

Důvod k pochybnostem neshledal ani při žalobcem zdůrazňované nepřesnosti na str. 9 posudku ze dne 19.5.2011, kdy ve třetím odstavci chybně uvedl počet nezvládaných úkonů (20). V závěru posudku s citací právních předpisů je již k období od 2.12.2008 uveden počet úkonů odpovídající doloženému tabulkovému přehledu hodnocení závislosti podle zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění a příl.č. 1 vyhl.č. 505/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce především namítá, že posudek vyhotovený Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR je neúplný, nepřesvědčivý a nevěrohodný, přičemž takto nesprávný závěr z posudku odvolací orgán nekriticky převzal.

Podmínky pro poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči upravuje zákon o sociálních službách. Smyslem příspěvku na péči je osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby zajistit potřebnou pomoc. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobce splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 citovaného zákona. Podle § 9 odst. 1 uvedeného zákona se při posuzování péče o vlastní osobu pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat úkony taxativně vyjmenované pod písmeny a) až r) téhož ustanovení, mezi něž patří především příprava, podávání a přijímání stravy, mytí těla, koupání nebo sprchování, výkon fyziologické potřeby včetně hygieny, vstávání z lůžka, sezení, stání a přemísťování předmětů denní potřeby, chůze, oblékání, obouvání či orientace v přirozeném prostředí, provedení jednoduchého ošetření a dodržování léčebného režimu. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se při posuzování soběstačnosti pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat zde taxativně vyjmenované úkony pod písmenem a) až r), mezi něž patří především komunikace slovní, písemná či neverbální, orientace vůči jiným fyzickým osobám, v čase a mimo přirozené prostředí, nakládání s penězi, obstarávání osobních záležitostí, obstarávání si potravin, vaření, ohřívání jednoduchého jídla, běžný úklid domácnosti apod. Při hodnocení vyjmenovaných úkonů pro účely stanovení stupně závislosti se přitom hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat jednotlivé úkony podle odst. 1 a 2, které se sčítají. Při hodnocení úkonů podle odst. 1 a 2 se úkony uvedené v jednotlivých písmenech považují za jeden úkon, přičemž pokud je osoba schopna zvládnout některý z úkonů uvedených v odstavci 1 a 2 jen částečně, považuje se takový úkon pro účely hodnocení za úkon, který není schopna zvládnout; bližší vymezení úkonů uvedených v odstavci 1 a 2 a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí předpis (§ 9 odst. 3, 4 a 5 téhož zákona).

Stupeň závislosti posuzuje podle § 25 odst. 2 a § 28 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb. okresní správa sociálního zabezpečení, v odvolacím řízení pak Ministerstvo práce a sociálních věcí, které má pro tento účel zřízeny, respektive využívá, posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Úkolem posudkové komise při posouzení stupně závislosti je zpracovat posudek ve formě písemného kvalifikovaného podkladu pro rozhodnutí podle § 8 odst. 1 písm. g) zákona č. 582/1991 Sb. V něm je dokumentován proces pořízení posudku, posudkový závěr a jeho odůvodnění. V případě posudku se tedy nejedná o závazné stanovisko, závazný podklad rozhodnutí nebo veřejnou listinu (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009 - 59, přístupný na www.nssoud.cz). Správnost posudku tedy není nikterak presumována. Posudek posudkové komise je třeba hodnotit jako každý jiný důkaz provedený ve správním řízení, byť je s přihlédnutím k povaze řízení zpravidla důkazem stěžejním. Je pravda, že správní orgán není oprávněn hodnotit zdravotní stav, neboť k tomu jsou ze zákona příslušné posudkové komise, které disponují – na rozdíl od správních orgánů – odbornými lékařskými znalostmi pro to, aby mohly zaujímat posudkové závěry o dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu posuzovaných osob. Nicméně jeho úkolem je zhodnotit tento posudek a pokud jej považuje za nedostatečný, je oprávněn vyžádat si jeho doplnění. Základním předpokladem pro to, aby správní orgán mohl vyhodnotit přesvědčivost a úplnost předloženého posudku, je přezkoumatelnost posudku vzhledem k jeho zákonem stanoveným podkladům vymezeným v ustanovení § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb. (které platí jak pro posudek v prvoinstančním, tak i v odvolacím řízení). Správní orgán musí vycházet z posudku, který obsahuje nejen výrok, ale který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře (srov. rozsudek ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009 – 63). K závěrům o úplnosti a přesvědčivosti posudku správní orgán tedy může dospět jen tehdy, pokud se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník řízení uplatňující nárok na příspěvek na péči.

K námitkám žalobce ohledně nesprávnosti posouzení schopnosti zvládat úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti, tedy k výtkám ohledně nedostatečně zjištěného zdravotního stavu, soud uvádí, že v daném případě bylo dne 31. 3. 2009 provedeno sociální šetření se zjištěním, že žalobce nezvládá nebo zvládá s pomocí anebo s dohledem 25 úkonů. Jak bylo výše uvedeno, v přezkumném řízení Ministerstvo práce a sociálních věcí zrušilo rozhodnutí s tím, že byla porušena ustanovení zákona o sociálních službách. V novém řízení Magistrát hl. m. Prahy požádal posudkovou komisi o nové posouzení zdravotního stavu. Za přítomnosti žalobce posudková komise zhodnotila jeho zdravotní stav, přičemž vycházela ze sociálního šetření ze dne 31. 3. 2009 i z předchozího ze dne 27. 8. 2007, z vyjádření žalobce a jeho přítelkyně a z posudkově významných lékařských nálezů. Posudková komise nejprve shrnula příčinu nepříznivého zdravotního stavu, který omezuje pohybové schopnosti. Konstatovala, že řídí speciálně upravené vozidlo, od podzimu roku 2009 do podzimu 2010 vykonával práci řidiče sanitky na zkrácený úvazek. Během období od 6/07 do dne vydání rozhodnutí není dokumentováno výraznější zhoršení dlouhodobě nepříznivého stavu, které by podmiňovalo změnu stupně závislosti. Dále vypsala, jakých úkonů žalobce není nechopen. Poté konstatovala, že z posudkově medicínského hlediska není důvod hodnotit některé úkony uvedené v sociálním šetření jako nezvládané. Jedná se o úkony péče o ústa, vlasy, nehty, holení, výkon fyziologické potřeby včetně hygieny, sezení, schopnost vydržet sedět, vstávání z lůžka, ulehání, změna poloh, provedení si jednoduchého ošetření, dodržování léčebného režimu, obstarávání osobních záležitostí, mytí nádobí, manipulace se zámky, otevírání,

zavírání oken a dveří. Dospěla k závěru, že žalobce potřebuje pomoc či dohled při 16 úkonech.

Na žádost žalobce, požádal Magistrát hl. m. Prahy o srovnávací posudek. Posudková komise vycházela mimo jiné i ze záznamu o návštěvě posudkové komise v bytě žalobce. Mimo jiné bylo zjištěno, že žalobce dne 21. 4. 2011 upadl a zlomil si levou pažní kost, komise konstatovala, že šlo o zhoršení zdravotního stavu i sebeobslužnosti. Posudková komise konstatovala, že se liší v hodnocení jednotlivých úkonů od posouzení LPS PSSZ ze dne 8. 10. 2007, ale se stejným stupněm závislosti. Uvedla, že výsledky tohoto sociálního šetření neodpovídaly objektivně prokázanému stupni zdravotního postižení. Podle posudkové komise ani výsledky sociálního šetření ze dne 31. 3. 2009 neodpovídaly objektivně prokázanému stupni zdravotního postižení a z posudkově medicínského hlediska nebyl při zjištěném zdravotním stavu důvod hodnotit některé uvedené úkony jako nezvládané.

V daném případě existují rozdílná sociální zjištění. Magistrát hl. m. Prahy zcela správně požádal o vypracování revizního posudku. Žalobce byl dokonce přítomen jednání a pro ověření skutkového stavu dne 12. 5. 2011 lékař posudkové komise navštívil přirozené prostředí žalobce. Posudková komise MPSV neshledala důvody pro změnu přijatého posudkového závěru, přičemž k šetření provedeném v předchozím období sdělila, že neodpovídá objektivně prokázanému stupni zdravotního postižení a z posudkově medicínského hlediska nebyl při zjištěném zdravotním stavu důvod hodnotit některé uvedené úkony jako nezvládané. Soud se ztotožňuje s názorem správních orgánů v tom, že v řízení, kde je podkladem pro rozhodnutí posouzení zdravotního stavu je vyloučena jeho volní úvaha. Úkolem odvolacího orgánu není hodnocení zdravotního stavu, jeho úkolem **je vyhodnotit**, zda posudek byl vypracován v řádném složení, zda se posuzovaný účastnil jednání, zda posudek obsahuje podrobné odůvodnění hodnocení míry závislosti účastníka na pomoci jiné osoby ve smyslu ustanovení části druhé hlavy I. zákona o sociálních službách, či zdůvodnění proč posuzovaná osoba nepotřebuje pomoc jiné osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti, zda komise měla pro posouzení zdravotního stavu dostatek podkladů, jak obsah těchto podkladů ve svém závěru respektovala a zda řádně a srozumitelně subsumovala svá zjištění pod příčinná zákonná ustanovení atd.

Podle názoru soudu této povinnosti správní orgán nedostál. V napadeném rozhodnutí jsou nakopírované posudky, které byly v této věci vypracovány, nicméně jejich zhodnocení zde uvedeno není. Podle názoru soudu odvolací orgán se dostatečně nevypořádal s námitkami, které měl žalobce během správního řízení. Soud nepřehlédl ani to, že v posudku komise konstatovala, že došlo ke zhoršení zdravotního stavu i soběstačnosti v důsledku zlomené levé pažní kosti, ale v závěru tuto okolnost již nezmiňuje. Posudková komise se nevypořádala s tím, jaký má tento úraz vliv na soběstačnost žalobce při zvládání základních životních potřeb. Za situace, kdy komise konstatuje jen to, že šetření provedená v předchozím období neodpovídají objektivně prokázanému stupni zdravotního postižení, protože z posudkově medicínského hlediska nebyl při zjištěném zdravotním stavu důvod hodnotit některé uvedené úkony jako nezvládané, přičemž se nevyjádří ke zhoršení zdravotního stavu, zjištěného při sociálním šetření, nelze považovat posudek za přesvědčivý a úplný. Podle názoru soudu rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného zdravotního stavu, a proto soud rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představuje náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony (§ 11 písm. a, d, vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj.

převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) právní služby v částce 500,- Kč za jeden úkon, celkem 1.000,- Kč (§ 7, § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Žalovaný je tedy povinen zaplatit celkem 1.600,- Kč.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2012

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová